
Szerényi Tamás

MEFISZTÓ

A hely kívülről egy jellegtelen lokálnak tűnt, csak az ablakai voltak sötétebbek az átlagosnál. Ha az ember átjutott a biztonsági őrkön, rögtön dzsungeldíszletek közé érkezett: óriási pálmafák törtek a mennyezet felé, az oszlopokon kúszónövények tekeregtek, a falakról kacsok és indák omlottak alá, a buja növényzetet a padlóra festett törzsi motívumok és bambuszból faragott műfáklyák egészítették ki. Az üvegasztalokat és kanapékat megkerülve, csigalépcsőn lehetett feljutni az emeleti lounge-ba, ahol éjjel-nappal szólt a zene, és neonfényben vibrált a berendezés.

Az egyik emeleti szeparéban ketten beszélgettek: egy magas, hátrafésült hajú, őszes férfi, és mellette egy sötét hajú, szikár alak, aki valahogy mégis idősebbnek tűnt, talán a régi vágású szemüvege miatt. A magasabbik szétvetett karokkal, kényelmesen elterpeszkedett, úgy nézelődött. Előbb a bárpultot figyelte, majd a tekintete átsuhant a tánctéren, és a szemközti boksz félhomályából előbukkanó lábakon állapodott meg. Az asztalnál egy lánytársaság ült, nevetgéltek, és akciós koktélokot szürcsöltek közben. Fiatalok voltak, harsányak és láthatóan elégedettek a rájuk irányuló figyelemmel.

Egy karcsú, szőke lány ült középen, keresztbe vetett lábakkal. Néha felpillantott, majd lábat váltott. Az őt szuggeráló férfi benyúlt a nadrágjába, és megigazította a farkát. A szomszédja mindezt közelről nézhette végig, de nem rökönödött meg, épp csak egy pillanatnyi szünetet tartott, már folytatta is a mondókáját. Úgy tűnt, hozzászokott már az ilyesfajta közjátékokhoz, a szájmozgása, a beszédtempója mit sem változott, nem tett semmilyen heves vagy felesleges mozdulatot.

– Lenne egy kérdésem – mondta a szemüveges. – Szerinted mikor szerepeltél legutóbb rendes filmben? Egy olyan igazi, nagy költségvetésű moziban...

– Nem tudom, ezeket nem az én dolgom számontartani – felelte hidegen a másik, és lehúzta a maradék vodkáját.

– Kilencvenhárom.

– Milyen kilencvenhárom?

– Ezerkilencszázkilencvenhárom.

– Nem lehet kilencvenhárom – rázta a fejét a másik, akinek az ősz tincsei egy pillanatra összekeveredtek a sötétebb szálakkal, ám egy ügyes mozdulattal máris hátrébb fésülte őket.

– Pedig itt van, nézd meg – mondta a szemüveges, és az orra alá dugta a mobiltelefonját, az említett film megnyitott adatlapjával.

– Ott volt az az epizódszerep abban a Liliomfi remake-ben, vagy az a választási kampányfilm...

– Mondtam, tévéfilm most nem számít. Se reklám vagy rendezvény. Ha belegondolsz, az utóbbi időben csak színdarabok voltak, néhány előadás, workshop meg fellépés operett-társulattal. De mondd, ha tévedek.

– Idefigyelj... Itt nem rólam van szó.

– Hanem?

– Hanem rólad. Ez a te dolgod, hogy ezeket elintézd nekem.

– De egyedül nem megy, ehhez ketten kellünk... – mondta a szemüveges, a mondat végén mégsem vitte le a hangsúlyt, inkább jókora hatásszünetet tartott, és megvárta, hogy a másik végre ránézzon. – Itt kell lenned fejben. Sőt, testben és lélekben is.

– Figyelj, nem azért fizetlek, hogy ketten kelljünk – mondta a színész, és integetni kezdett. Nem lehetett tudni, hogy a szemközt ülő csajoknak vagy a pincérnek, de a pincér előbb ment oda hozzá. A fickó közelebb rendelte magához. Valamit sutyorogtak, a szemüveges nem hallotta, miről beszélnek, de mintha megérezte volna.

– Tulajdonképpen miért is vagyunk itt?

– Találkozóm van – válaszolta a másik.

– Itt? Kivel? Egy producerrel?

– Egy kedves ismerőssel. Ha nem is mecénás, de, mondjuk úgy, támogató – felelte a másik, és megkocogtatta az előtte heverő vodkásüveget. – A lengyelek mindig így csinálják. Kikérnek egy egész üveggel, aztán elszopogatják.

– Azt hittem, utálod a vodkát.

– Megszerettem.

– Nem vagy te lengyel. Eddig se a kultúrájuk, se a vodkájuk nem érdekelt.

– Eddig nem is. De barátom... – mondta jelentőségteljesen, és kicsit közelebb vonta magához – ...olyan lengyel csajjal találkoztam, hogy nem hiszed el. Még nekem se könnyű, de inkább nézd meg a saját szemeddel. Nadiának hívják – mondta, és már vette is elő a telefonját, hogy képeket mutogasson róla. A lány Instagramján sorakoztak a bikinis fotók, ha nem épp a Lupa Beach-en süttette magát, akkor a Francia vagy éppen a Spanyol

Riviérán pózolt, a mellkasig felvágott pólók alól néha még a melle is kibugygyant. A szemüveges a harmadik kép után már oda sem figyelt, lemondóan elfordította a fejét.

– Akkor most ez lesz. Úgy értem *ez*? – kérdezte a képre mutatva, amin a lány a homokban térdelt.

– Hát nagyon remélem – felelte a másik még mindig a képekben gyönyörködve. – Egy szőke démon. Tudod-e hány éve várok egy *ilyen* lányra? Pontosan ez, látod? Ahogy a fenekébe, nem is, a *popsijába* bevág a tanga. Tudod, mióta? Régebb óta, mint arra a kibaszott mozifilmre! – vágta ki, és felröhögött.

A másik erre nem mondott semmit, a lábával piszkálta a padlón ide-oda guruló kólásüvegeket, amiket, ki tudja, kicsoda, talán az elődeik hagytak hátra. A terem fényei közben megváltoztak, a kék helyébe neonzöld lépett, átmenet nélkül, pont úgy, ahogy a tévészpótok követik egymást a reklámblokk alatt.

– És arra emlékszel, mikor kaptál utoljára szinkronszerepet? Csak mert ennél az énekes műsornál jelenleg nincs jobb lehetőségünk. Tudom, hogy nem ez minden vágyad, de hosszú távon kell gondolkodni.

– Ezért is kéne valami, amire legalább tíz percig emlékeznek. De ez a bohóckodás nem ilyen.

– Nem, valóban. De a múltkor is mi történt? A legutóbbi műsor után eljátszhattad Mefisztó szerepét! És emlékszel még az első tévés fellépésedre? Sorozatban három mozifilm jött utána. A tévé még mindig élet-halál ura, ráadásul ez az új műsor már *online* is futni fog.

– Ó, tehát a pszichopatákra is készülhetek! Kérdezgetik majd kommentben, hogy ki ez a levitézlett balfasz, és világgá kürtölik, mekkora ripacs voltam – mondta, és elpöccintette a galacsinná gyúrt vodkásüveg címkéjét. – Nem. Nekem valami másra van szükségem. Nadiára! – vágta ki büszkén. – Kérjek egy képet a melléről? – kérdezte kaján vigyorral. – Kérek egyet! – De csak a te kedvedért – és már pötyögte is az üzenetet.

– Konrád... Mit keresünk mi itt? – kérdezte a másik rosszállóan.

– Mindjárt meglátod.

– Ne csináld már! Tedd el azt a telefont! – kérlelte a barátja.

A színész kelleetlenül letette a mobilját. Társa megvárta, majd megköszönrülte a torkát.

– Beszéltem a feleségeddel.

– Melyikkel?

– Az elsővel.

– Veled még szóba áll? Én már másfél éve nem hallottam felőle. Jó nekem!

– Még megjártszani se tudod az érdeklődést, ami színész létedre minimum problémás. De a nagyobbik baj, hogy nem mondasz igazat. Azzal hívott fel, hogy próbált elérni téged, és hogy megint el vagy maradva a gyerektartással – mondta, majd rövid hatásszünetet tartott. – Tudod, pont az ilyeneken lehet elcsúszni. Elkotyogja pár tízezerért a Blikknek, és minden, amit eddig felépítettünk, egy csapásra... – magyarázta nagy elánnal, amikor a másik váratlanul felállt és otthagya.

A szemüveges néhány percig tétován üldögélt. Épp utánaindult volna, amikor Konrád végre előbukkant.

– Hol voltál?

– Csak a mosdóban.

– Épp ott tartottam, hogy...

– Tudom! – csapott az asztalra Konrád. A vodkásüveg és a poharak tettek néhány tánclépést, azután helyreállt a rend – Tudom, hol tartottál. És ezt ne most beszéljük meg!

A szemüveges hitetlenül nézett a színészre, de amaz tüntetőleg elfordította a fejét.

– Valamit ezzel kezdenünk kell! Ezekkel a kirohanásaiddal. Te világeletemben egy nyugodt ember voltál. Most meg...

– Szabadabb vagyok? Végre nincs bennem annyi elfojtás. Végre élvezem az életet.

– Túlságosan is élvezed. Túl nagy lángon...

– Könyörögve kérlek, péntek este van, az isten áldjon meg! – szólt közbe panaszos hangon a színész.

A DJ berakott egy pörgős számot, amire egypáran elkezdtek táncolni, de inkább csak úgy tessék-lássék.

Konrád valami apró tárgyat morzsolgatott a kezében. A szemüveges nem tudta beazonosítani, úgy hitte, talán egy szívószállal vagy öngyújtóval játszik. Konrád a szett ütemére hadonászott vele, így láthatóvá vált, hogy egy miniatűr kanalat egyensúlyoz az ujjai között. Ahogy az UV-fénybe tartotta, féhéren világított.

– Ugye az nem az, amire gondolok?

– Nincs neked semmi fantáziád! – fakadt ki Konrád, majd egy ideges mozdulattal kihajtotta a zakóját, és a belső zsebébe merítette a kanalat, közben békülékenyebb hangon folytatta. – Persze téged a gyakorlatiasságodért szeretünk. De nem szabad túlzásokba esni.

A kanalat az orrához emelte, és szippantott egy nagyot. Mikor felpillantott, az egyik lány épp őt figyelte. Hosszan néztek egymás szemébe, a lány kacéran mosolygott, és egy lassú, véget nem érő mozdulattal átvette egyik lábát a másikon.

– Most meg mi az istent csinálsz?! – rántotta vissza a barátja, hogy kikerüljenek az UV-lámpa fényköréből.

– Lazítok. Te is lazíthatnál néha.

Közben a szemközti társaság felbolydult, a lányok egymást túlkiabálva vitatkoztak valamin. Legvégül a Konráddal szemező lány kicsusszant a bokszból, és elindult feléjük.

– Ne maradj sokáig! – kiáltott utána az egyik barátnő. – Éjfélre otthon legyél! – kontrázott rá egy másik, mire a többiek összenevettek.

A lány jól nézett ki, bár Konrád csak 10/7-esnek saccolta. – Nem egy Szép Heléna – állapította meg, ahogy közelebb ért. – Inkább egy Akhilleusz – jutott eszébe az egyik első szerepe. – Neki is a lábában van az ereje.

– Te nem az a színész vagy? – kérdezte a lány, ahogy odaért. – Fogadtunk a többiekkel, hogy te vagy az. Láttalak a... abban a műsorban. Mi a címe? Sztárom a párom vagy Sztáros páros?

– Szerintem több mindenben láthattál. Az egyiket megnyertem.

– Jujj, tényleg! – lelkendezett a lány. – Csinálhatok egy szelfit? – kérdezte részeg közvetlenséggel. – Úristen! Anyám imád!

– Tényleg? Micsoda véletlen! Én meg anyád lányát imádom – mondta a férfi, és finoman megérintette a lány derekát, hogy utána a gesztus egy invitáló kézmozdulatban folytatódjon.

– Nem ülsz ide hozzánk? És akkor a szelfit is megejtjük.

Erre a lány szeme felcsillant, majd megrántotta a vállát, és kissé affektálva bemutatkozott.

– Kata vagyok – nyújtotta a kezét. – Konrád, igaz?

– A legigazibb – mondta a színész, és kezét csókolt neki.

– Hölgyem... – biccentett a szemüveges. – Konrád, ha megbocsátasz, ezt előbb meg kéne beszélünk.

– Szerintem ne untassuk őt mindenféle butaságokkal. Nem hinném, hogy pont a színészet háttere érdekli.

– Dehogynem! – mondta csillogó szemekkel a lány. Konrád fél kézzel átölelte, miközben nagyokat kortyolt az italából.

– Akkor mondjad! – nézett a szemüvegesre Konrád. A másik ezen meglepődött, majd némi gondolkodás után megszólalt.

– Tudod jól, mennyire népszerű vagy az idősebb hölgyek körében. De ez a népszerűség törekeny – mondta a lányra pillantva.

– Akkor én is idősebb hölgy vagyok? – kérdezte a lány, akinek a feneké épp eltűnt Konrád tenyerében.

– Talán jobb lenne, ha ezt kettesben beszélénk meg...

– Dehogyan! – tiltakozott Konrád. – Kata itt marad, és kér magának valami finomat.

– Szóval valahogy vissza kellene találnod a közönségedhez. Az idősebb hölgyek...

– Hagyd már ezt az idősebb hölgyezést! Nekem valami más kéne. Például egy jobb név. Mondjuk...

– Édes? – vágta rá a lány, és közelebb húzódott hozzá.

– Cuki vagy... – felelte Konrád buksisimogató hangon. – De nekem valami eredeti kellene. Ami jobban cseng. Ami... Ami szexi. Ami odabasz!

A szemüveges kérdően nézett rá, Konrád elvígyorodott.

– Sajnos, másfél vodkával ezelőtt ledobtam a kispolgári reflexeket.

– Szóval Konrád... – kezdte a lány. Ahogy kiejtette a nevét, megnyomta a K-t, és az r-t is megpörgette.

– Az – bólogatott a férfi, majd elgondolkodott. – Hogy hívhatnak valakit Konrádnak? Olyan régimódi, nem? Avítt.

– Mi történt? Már a saját nevedet sem bírod? – kérdezte gúnyosan a szemüveges.

– Nekem tetszik – felelte a lány.

– Ha most elkezdünk játszózni a neveddel, az csökkenti az értékedet. A rajongók a Fényes Konrád nevet keresik a plakáton.

– Plakáton... – mondta szánakozó arccal Konrád. – Na, látod, ez a baj, hogy még mindig itt tartunk. Kata egyre felszabadultabban viselkedett, közelebb húzódott Konrádhoz, aki viszont sokkal inkább a telefonjával volt elfoglalva.

– Kinek írogatsz? A feleségednek?

A színész nem válaszolt, épp egy új üzenetet fogalmazott, közben a szemöldökét ráncolta.

– Lassan indulhatnánk – mondta a szemüveges, miután a lány már Konrád zakóját tapogatta, és egyre közelebb került ahhoz a bizonyos belső zsebhez.

– Hová siettek? – kérdezte a lány.

– Én sehova – mondta Konrád. – A barátnőidet nem hívod ide?

– Ők nem ilyen barátkozósak.

– Nagy kár.

Konrád az órájára nézett. A lány már félig az ölébe fészkelte magát.

– De szép órád van! – csodálta meg Konrád ezüst Vertigóját, amit az ilyen lazább estéken hordott.

– Mindjárt éjfél – jegyezte meg amaz.

– Mi lesz akkor? Érkezik a vendéged?

– Meglátjuk.

Konrád újabb pohárral töltött magának, és közben a lánnyal évődött. A szemüveges kezdte egyre feleslegesebbnek érezni magát. Próbálta megszólítani Konrádot, aki a lépcső felé nézelődött, maradék figyelmét pedig a lánynak szentelte.

* * *

Éjfél után pár perccel egy nagyobb társaság futott be, valamit kiemeltek a pultból, és megindultak Konrádek felé. Az emberek annyit láttak, hogy a valami hirtelen szikrázni kezd, a fényeket addigra lehúzták, a DJ pedig átkeverte a szettet a Happy Birthday elektronikus változatára.

– Mi a fene ez? – értetlenkedett a szemüveges, majd Konrád arcát látva hirtelen gyanút fogott.

– Ugye nem szóltál ide, hogy jövünk? – kérdezte. Konrád nem válaszolt, az érkező csapatot figyelte mosolyogva.

Egy vödör jégbe hűtött Dom Perignon volt a meglepetés, ráapplikálva két gyertya, mellette hatalmas csillagszóró. A gyertyák egy 50-est formáztak.

– Te már *hatvan* leszel, az is csak jövőre – súgta oda a szemüveges, de az ünneplők kórusa túlkiabálta őt.

– Boooldog szülinapot!

Konrád meghatódott ábrázattal emelkedett fel a helyéről. Hogy a hatást fokozza, még a kezét is a szájához emelte.

– Sráácok... Nem kellett volna! – mondta, miközben a gratulációkat fogadta.

Addigra már a környező asztaloknál is tapsoltak és éljeneztek, mások füttyögtek, a DJ pedig bementa Konrád nevét. Az érkezők egyesével gratuláltak neki, a kigyúrt pultos srác kezét rázott vele, majd összeölelkeztek. Mögötte egy jól fészült, menedzseralkatú gyerek tapsolt. Amint sorra került, egy szívélyes mozdulattal kitérte a karját – mint két régi jó barát, úgy lapogatták meg egymást.

– Köszönöm! Tényleg nem kellett volna – mondta Konrád, majd közelebb hajolt hozzá. – Nadiáról tudsz valamit? Ő mikor jön?

– Nadia ma nem tud jönni – mondta a másik sajnálkozó arccal. – Azt mondta, nagyon fáradt, holnap egy fotózásra kell mennie.

– Ühüm... értem.

– De azt üzeni, nagyon gratulál, és reméli, hamar bepótoljátok. Te üzensz neki valamit? – kérdezte a srác.

– Nem... Most nem – súgta vissza Konrád alig hallhatóan, és visszaült a lány mellé, aki erre a nyakába ugrott, meg is puszilta félig az arcán, félig a száján, de Konrád észre sem vette, az ide-oda pattogó szikrákat nézte, a csillagszóró egyre erőtlenebbül pislákoló fényét.

Kata előkapta a mobilját, és fényképezni kezdte Konrádot a pezsgővel. Néha szelfikamerára váltott, és ő is behajolt a képbe. Konrád meg csak ült, és bámult maga elé.

– Tedd el azt a kurva telefont! – mondta a lánynak hideglelős nyugalommal.

– Tessék? – kérdezett vissza a lány, miközben lőtte az újabb fotókat, a vaku másodpercenként villant, mintha sorozatfelvételt készítené.

– Azt mondtam, tedd el! – pattant fel Konrád az asztaltól. A lány össze-rezzent, de a telefont már nem volt ideje elrántani, Konrád kitépte a kezéből, és hozzávágta a DJ pulthoz. A mobil ripityára tört. – Fasznak fotózol?!
Az emeleten megfagyott a levegő, mindenki őket bámulta, még a zene is leállt, a DJ levette a fülest, úgy várta, mi fog történni.

A lány előbb teljesen ledermedt, majd sírva elrohant, hogy felszedegesse a telefon darabjait. Időközben egy kidobó is előkerült.

– Nincs semmi baj, csak nehéz esténk volt – mondta neki a szemüveges békítőleg, a kidobó erre gépies hangon magyarázni kezdett. Olyanokat mondott, hogy *azonnali jelleggel* hagyják el a klubot, különben *testi kényserítést* kell alkalmaznia. Már épp megindult volna Konrád felé, amikor a pultos közbelépett: valamit odasúgott a kidobónak, aki rögtön bólintott, majd pár méterrel hátrébb megállt.

– Mi a probléma? – kérdezte a srác.

– Semmi. Kicsit talán sokat ittunk... – felelte a szemüveges.

A srác közelebb ment a lányokhoz, akik épp a barátnőjüket vigasztalták.

– Sajnálom, de el kell mennetek – mondta. – Itt nem lehet fényképezni.

– De ez nem igaz! – mondta az egyik lány. – Eddig lehetett.

– Nincs kiírva sehová – szólt közbe egy másik barátnő.

– Benne van a házirendben. Azzal, hogy bejöttetek, elfogadtátok.

Addig a kidobó is beállt mögé, és szigorú arccal bámulta a lányokat.

– Erre semmi szükség – mondta a srác mellé lépve a szemüveges. – Hölgyeim, végtelenül sajnálom ezt az egészet – magyarázkodott fancsali képpel, majd Katához fordult. – Mi lenne, ha kárpótolnám a kisasszonyt? A barátom ma szörnyen rossz hangulatban van – mondta, és elővett a zsebéből egy köteg tízezezt.

* * *

– Itt biztosan nem fogsz taxiba szállni! – mondta a szemüveges, és elrángatta Konrádot a bejárat mellett parkoló autótól. Gyalog indultak tovább a körút felé. Némán sétáltak, Konrád zsebre dugott kézzel vonult elől, a társa igyekezett vele lépést tartani.

– Mi az isten volt ez a műsor? Idejössz, hogy ünnepeltesd magad?! Ilyenekkel szórakozol ahelyett, hogy a jövődről beszélgetnénk? Kaptál egy felkérést, lehet, ez az utolsó dobásod. Hatvanéves vagy! Hiába hazudod magad ötvennek...

Konrád hallgatott.

– Huszoneves csajokra szóród a pénzed, fényképeken pózolsz, mint egy vén bohóc.

– Igen, bazdmeg, szükségem volt egy kis figyelemre! Máshol már nem kapom meg – bukott ki Konrádból.

A szemüveges nem válaszolt azonnal. Egy darabig csendben sétáltak. Mikor újra megszólalt, a hangja kemény volt.

– Messziről el fogod kerülni ezt a helyet, vagy engem nem látsz többé. Választhatsz.

– Azt mondd, nem ihatok itt, mert felismernek?

– Nem, az múlt héten volt, amikor részegen ordibáltál az Andrássyn.

– Leszarom! Sajnálom, de nem érdekel, hogy mások mit gondolnak.

– Majd a gyerekeidet fogja.

– Őket? Dehogy! Nem is az én nevemet viselik. Amit teljesen megértetek – mondta, és messzire rúgott egy kavicsot. – Undorodok a nevemtől, az egész szakmától, a sok tehetségtelen fasztól, a fellépésektől, és *főleg* a hakniktól undorodok!

– Bármikor el lehet menni szalag mellé...

– Igen? És te? Te nem mehetnél el, hogy tanulj valami hasznosat? Mondjuk, beiratkozhatnál egy menedzserképzésre, hogy a taláalomra kiválasztott akármelyik bölcsész gyerek ne legyen ezerszer ügyesebb nálad!

– Hát lehet, mindkettőnknek jobb lenne. De erre a szarra biztosan nem fogsz találni még egy ilyen idiótát, mint én! Inkább gondold át, mit akarsz, és szólj, ha végre *tényleg* hajlandó vagy változtatni. Addig is: én befejeztem – mondta, és kezét nyújtott a másiknak.

Konrád döbbent arccal bámult rá, majd hirtelen kitört belőle a nevetés. Hangosan, gurgulázva nevetett, a térdét csapkodta közben, alig bírta állva maradni. Az egész utca az ő röhögésétől visszhangzott, de nem bírta abahagyni. A barátja értetlenül és kissé aggodalmas arccal nézte. Végre a nevetés utolsó hullámai is lecsengtek. Konrád mosolyogva lépett közelebb hozzá, és a vállát átkarolva suttogetta a fülébe:

– Te az *én* kis buzim vagy. És az is maradsz – ennyit mondott, majd egy vodkaszagú csókot nyomott a szemüveges arcára, és elindult a belváros felé.